

EL VALOR DE L'ESCOLARITZACIÓ

En moltes ocasions donem per evident i per tant exempts de valor fets que tenen una gran importància. Aquests mateixos fets fa pocs anys o en altres entorns socials i culturals no es donen i sovint són ara per ara impensables. Disposar d'un sistema educatiu universal, públic i gratuït per a la totalitat de la població d'un país no és poca cosa, és un dels fets, al nostre parer més remarcables, juntament amb el de la sanitat, de la societat on vivim.

Tenim la sort, guanyada a pols si voleu, de poder gaudir del miracle que els vostres fills i filles disposin d'una institució social de gran solidesa creada per a ells i al seu servei i que durant 174 dies a l'any durant 13 anys (infantil, primària i ESO), dia rere dia es posarà en funcionament i aixecarà tossudament, persistentment la persiana.

Una altra gran sort és que aquest fet es dona en un país amb una tradició pedagògica de gran calat. Ja sabem que avui en dia es posa en qüestió la qualitat educativa del sistema, ara bé, aquesta lectura moltes vegades és interessada, esbiaixada i parcial. Evidentment que hi ha aspectes millorables, és obvi també que estem en un moment delicat tant socialment com culturalment i per tant també educativament, ara bé des de les escoles de la Mancomunitat als anys 20, les escoles de la República (amb figures com Maria Motessori, Rosa Sensat, Pau Vila, Ferrer i Guardia entre molts d'altres) i els qui han estat els seus hereus en èpoques de dictadura i en la democràcia posterior, els Moviments de Renovació Pedagògica, les escoles del CEPEPC o actualment la Coordinació d'escoles 0-12, s'ha fet un treball persistent, a vegades poc tingut en compte tant socialment com per la pròpia administració, darrerament criticat per veus conservadores i neoliberals camuflades d'un fals progressisme, però que tenyeixen el sistema educatiu del país d'un tremp poc imaginable en altres societats. Nosaltres en volem ser hereus.

LA IMPORTÀNCIA D'ANAR A ESCOLA

Tenim tan integrada l'escolarització de la població infantil que donem per evident que els infants han d'anar a escola, el que no és tan clar és que ens plantegem el per què hi han d'anar. A vegades des de l'escola ens sembla que hi han d'anar perquè els pares i les mares puguin anar a treballar, i això ens incomoda. No creiem que l'escola sigui una institució cangur o assistencial al servei dels drets de les persones al seu treball i a vegades al servei dels interessos del mercat laboral. Ens agrada pensar que som una institució educativa.

Els nens i les nenes han d'anar a l'escola per aprendre. Però aprendre què? Què pot aprendre un infant que va a l'escola que no aprèn un infant que no hi va? Fonamentalment hi pot prendre dues coses: a sortir d'ell mateix, és a dir a conviure, a relacionar-se amb els altres, i a valorar i estimar el món del coneixement. A més una cosa és indestriable d'una altra.

Anar a escola vol dir poder-se anar fent excèntric. Deixar de pensar i percebre que el món gira al voltant d'un mateix, aprendre a parlar del món des del món i no només des del propi jo, descobrir que sempre és més interessant, i més divertit, el melic de l'altre

que el melic propi. En definitiva, anar a escola vol dir fer-se conscient que som éssers relacionals, que vivim juntament amb uns altres que són alhora com jo i diferents de mi mateix.

L'altre gran eix té a veure amb el coneixement. No amb la informació, que des de fa un temps ja no és monopoli de l'escola, no amb el saber establert, tancat i per tant transferible, sinó amb aquella l'actitud tan humana d'interrogar-se sobre el món amb la voluntat d'interpretar què és allò que passa al voltant d'un. A l'escola es pot aprendre també, i cal fer-ho, quina és la resposta que a aquestes qüestions han donat els qui ens han precedit, perquè cal recordar als nostres infants que no som mai origen de res.

COMPARTIM INTERESSOS

Segur que famílies i mestres compartim un mateix interès: tan vosaltres com nosaltres volem el millor per als vostres fills. Per tant estigueu segurs que treballem amb la mateixa direcció, amb la mateixa intenció, això sí a vegades des de mirades diferents i això és bo, ens permet tenir una opinió més rica, més matisada. Per això ens és molt necessari cuidar extremadament la comunicació i construir la confiança mútua.

Donem-nos temps i sobretot donem temps als nens i a les nenes. Creixeran, aprendran, es faran en plenitud, però no vulguem que aprenguin el que encara no els toca, que siguin els primers, que siguin els millors. S'han de poder equivocar, i per equivocar-se s'han de poder sentir segurs, ara bé només se'n sentiran si saben que són reconeguts i estimats no pel que fan sinó per ser qui són. Els adults que participem del seu creixement tenim la responsabilitat d'acompanyar-los en aquest complicadíssim procés que vol dir créixer.

Als mestres de la Llacuna ens fa il·lusió i volem compartir amb vosaltres aquesta responsabilitat.

Setembre de 2009